

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

עלון מס' 7
ה' ניסן תש"ע

צו
שבת הגדול

זמני השבת:

בנימת השבת: 18:36

יציאת השבת: 19:33

"על מוקדה"

(ויקרא, ו' א')

האות ל' שב"מוקדה"
היא קטנה כדי ללמד
אותנו שההתלהבות
והלהט של אדם
לתורה וליהדות אינם
צריכים להיות בולטים
לכל עין, אלא חבוים
בלבו פנימה נשום
שכל שההתלהבות
תהיה פנימה היא
תתברך ותגבר בטאדם.

~ הר' לקוצק ~

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפיר"...

"ואת תורת העלה, הוא העלה" (ויקרא, ו' ב')

ידוע הדבר שכל מעלה וגדולה ועשירות אינה באה לאדם אלא בהיסח הדעת,
שאם לא יבקשנה ולא ירדפנה אז תבוא אליו מאליה,
מה שאין כן אם ירדפנה להשיגה, היא תברח ממנו.

אלא עלתה במוחו מחשבה שאולי יותר
כדאי לגשת לחלון מתחת לבית העשיר
ויקרה לו כאותה פעם שנזרק עליו האשפה
ואז ימצא אבן טובה.

וכן עשה. למזלו, יצא
העשיר מביתו וראוהו
יושב תחת חלונו.
לשאלתו, מדוע מחכה
בחוץ, סיפר האיש את
סיפורו עם האשפה
מפעם שעברה.

מסופר על אדם אחד
חשוב שנהפך עליו
הגלגל והיה בעירו אדם
אחד עשיר ונדיב. יום
אחד נדחק זה האדם
והיה זקוק לעשרה
זהובים. חשב בלבו שילך
אצל אותו עשיר הנדיב
ויקח ממנו הלואה
או כמתנה.

כשבא להיכנס לבית העשיר לא הניחו
השומר להיכנס כי לא הכירוהו, ולכן חשב
בלבו להמתין ברחוב סמוך לבית העשיר
הנדיב כדי שבזמן שהעשיר יצא הוא ידבר
איתו.

וכך עשה, נשען על כותל בית העשיר
וחיכה... השפחה בבית העשיר זרקה
אשפה מחלון הבית ונשפך על אותו אדם.
האיש הצטער מאד ופנה לביתו מתוך
ייאוש. בדרך הילוכו, מצא ברחוב מרגלית
יקרה ומכר אותה בסכום כסף גדול, האיש
שמח מאד ואמר בלבו: בני אדם עשאוני
כאשפה וה' קיים בי "מאשפות ירים אביון"
לאחר מס' שנים, נדחק האיש שוב לכסף,
וחשב ללכת שוב לבית אותו עשיר לקחת
ממנו הלואה. כשהגיע לבית העשיר
השומר לא היה בדלת ויכל להיכנס...

אמר לו העשיר: "טעות בידך כי בפעם
הראשונה האשפה והמציאה באו בהיסח
הדעת שלא התכוונת שיעשוך אשפה והכל
בא משמים, אך עתה לא תהיינה לך לא
אשפה ולא מציאה, אלא זו וזו יברחו ממך.

וכן הענין כאן, כל עשירות ומעלה, צריך
שיבואו מאליהן לאדם, לא שיהיה הוא
רודף אחריהם ולא יועילו לו האופנים
וההמצאות שיעשה להשיג אותם.

וזה שנא: "זאת תורת העולה" - העליה של
האדם, הן של שררה והן של עשירות,
צריכה להיות "היא העולה" - כלומר מצד
עצמה שתהיה מאליה, ולא שהאדם ירדוף
אחריה כדי להשיגה.

תורת הפרשה מ"עוד יוסף חי"

"וְזָלְקֶם נָתַתִּי אֹתָהּ מֵאֵשִׁי" (ויקרא, ו' י')

משל למלך בשר ודם שנתן לבניו מתנות ולבנו אחד לא נתן.
אמר המלך לבנו: בני אע"פ שלא נתתי לך מתנות, על שולחני אתה
אוכל ושותה. ואע"פ שלא קבלו הלווים נחלה בא"י הרי הם אוכלים
משולחנו של מקום.

~ ספרי במדבר ~

השנוח ביסודין,
מביא ישועה

ר' נחמן מברסלב

חג הפסח קרוי
בתורה חג המצות

(ללא ו')

מצות ר"ת

צדקה תציל ממוות
האות צ' משמעותה
צדקה באה בין
שתי האותיות
"מת"

לפי שהצדקה
מבטלת גזרת
המיתה...

מענינה של תורה

“וַיִּשְׁכַּחְתֶּם וַרְאִיתֶם בֵּין עַדִּיק לְרָשָׁע, בֵּין עֶבֶד אֱלֹהִים לְאִשֶּׁר לֹא עֲבָדוֹ”

(הפטרת שבת הגדול, מלכים, ג', י"ח)

**דרשו חכמים: “אינו דומה מי ששונה פרקו מאה פעמים
לשונה פרקו מאה ואחד פעם” (חגיגה ט)**

מסופר על הגאון מוילנא שבילדותו למד עמו בחדר ילד שהיה בעל כשרון גדול וכשגדל הפך לתלמיד חכם, אך לא בדרגתו של הגאון מוילנא. לימים, שאל החבר את הגאון כיצד הגיע לרום מעלתו?

ענה הגאון: “חכמינו אומרים שאינו דומה... האם אתה מאמין לזה?”, ענה החבר: “ודאי שאני מאמין” אמר הגאון מוילנא: “אני האמנתי ובנוסף גם בדקתי...”

~ מתוך “ומתוק האור” ~

החזו”א בבדיקת חמץ היה מאריך מאד בחפזים, ולפעמים אפילו שעות רבות וכששאלוהו תלמידיו: “מדוע צריך לבדוק כל כך הרבה? הלוא כבר ניקו את החדרים ואין מה למצוא יותר?”

השיב להם: “חז”ל לא ציוו למצוא חמץ אלא ציוו לבדוק חמץ...”

ואמנם עיינו בשע”ת (סימן תל”ג) שאם הבית נקי באופן יסודי ולא נכנסו לשם ילדים לא צריך להרבות בחפזים.

דיני ביעור חמץ

המשך

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט”א,
ראש כולל “פורת יוסף”

מצות עשה מן התורה להשבית החמץ קודם זמן איסור אכילתו

שנאמר (שמות יב טו): **“תשביתו שאור מבתיכם”**. ומה היא השבתה זו האמורה בתורה? שיבטל החמץ מליבו ויחשוב אותו כעפר וכדבר שאין בו צורך כלל.

ומתקנת חכמים לחפש אחר החמץ במחבואות ובחורים ולבדוק ולהוציאו מכל גבולו, בליל ארבעה עשר, לאור הנר, מפני שבלילה כל העם מצויים בבתיהם ואור הנר יפה לבדיקה.

בזמננו, שיש פנס כיס שיכול להאיר בו את החורים והסדקים, ואורו רב יותר משל הנר וכן אינו מטפסף ומכלכל, עדיף לבדוק איתו.

קודם שיתחיל לבדוק מברך **ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קידשנו במצוותיו וציוונו על ביעור חמץ**. ואינו מברך על “בדיקת” חמץ, לפי שכל הבדיקה אינה אלא לצורך הביעור.

צריך לבדוק בחורים ובסדקים בכל פינות הבית, לרבות המרפסות וחדרי המדרגות, והגנות, ובייחוד יש לבדוק במקרה, בארונות המטבח, ובכל יתר המקומות שמצניעים שם מאכל ומשקה, וכל חדרי הבית צריכים בדיקה. וכשיש ילדים קטנים יבדוק גם תחת הארונות והמיטות, שמא הכניסו שם חמץ. ואע”פ שכבר ניקו את הבית בצורה יסודית קודם לכן, מכל מקום יש לבצע את הבדיקה בקפדנות, כיוון שזו תקנת חכמים וכל הניקיונות אינם אלא תוספת.

הגמרא במסכת פסחים מספרת על נוכרי אחד שבא לרבי יהודה בן בתירא והחל לועג לו הרי כתוב בתורתכם **“זאת חוקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו”** ואתם אפילו קבעתם שלט גדול בעזרה שמזהיר נכרים מלהיכנס לביהמ”ק, ומה אתה חושב, שאתם מקיימים את הציווי הזה?

לא רק שנכנסתי פעמים רבות, אלא שבכל פסח אני נמנה על קרבן פסח ואוכל את החלקים הטובים והמשובחים ביותר. וגם השנה בע”ה אלך לשם ואצליח לרמות את חכמי ישראל.

אמר רבי יהודה בין בתריא: “כל כך הצלחת?? האם באמת נתנו לך מהחלקים המשובחים של הכבש?? האם נתנו לך מן האליה?”

“לא”, אמר הגוי, “זה עדיין לא זכיתי לאכול”. אמר לו רבי יהודה: “א”כ מי רימה את מי, אתה את חכמי ישראל או הם אותך?? הם ידעו שאתה לא יהודי ולכן לא נתנו לך את החלק המובחר ביותר. בפעם הבאה שתלך תבקש בשר האליה ותראה אם יתנו לך”.

הגיע פסח, הלך הגוי לירושלים כמנהגו מימים ימימה, והפעם עמד על שלו שהוא רוצה דווקא את האליה. התפלאו חכמי ישראל על האדם הזה הרי האליה מקריבים ע”ג המזבח! אמרו לו: “מי אמר לך שאוכלים אליה?” אמר להם: “רבן של כל ישראל רבי יהודה בן בתירא”. התפלאו: “האם כך אמר? ואם אמר כך למה התכוון? אולי ביקש להזהירם מפני נוכל זה?” חקרו ודרשו והתברר שאמנם גוי הוא זה, והרגוהו. ושלחו לרבי יהודה אשריך שאתה בנציבין ומצודתך פרושה עד ירושלים!!